

Ortodoxia adăpostește un potențial enorm, care atunci când va ieși din nou la iveală în toată splendoarea sa, va fi una dintre cele mai minunate forțe ale binelui care există în lume. Biserica Ortodoxă este un organism viu și are un potențial imens de a asigura binele de care are nevoie lumea.

Dr. John Thatcher, Centrul de studii bizantine Dumbarton Oaks, SUA

Dacă cineva mi-ar fi spus în urmă cu zece ani că într-o zi nu numai că voi deveni ortodoxă, dar și soție de preot, aș fi spus că este o nebunie. Eram pentecostală și îmi plăcea foarte mult, fiind foarte activă. În facultate am condus un cerc biblic. Plănuiam să urmez o școală de misionari după ce mi-aș fi luat masterul în istorie. În acel semestru am urmat un curs intensiv despre Biserica primară. Am citit cărți de dogmatică și despre Sfinții Părinți. Cu un alt student, am început să strângem dovezi despre cum Ortodoxia nu este atât de corectă. Dar, cu cât studiam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu pot demonstra aceasta. Când am aflat despre Succesiunea Apostolică și despre Sfânta Euharistie ca fiind prezente în învățăturile primilor creștini, am știut că trebuie să fiu ortodoxă. Cum puteam să continui a fi creștină fără să primesc Trupul și Sângele lui Hristos? M-am căsătorit cu studentul acela, care acum este preot.

Protestanții sunt tot timpul în căutarea Bisericii primare. Însă foarte puțini dintre ei citesc vreun Sfânt Părinte. Protestanții mai spun și că putem avea încredere numai în Biblie, pentru că Tradiția poate fi alterată. Însă propria lor Biblie este produsul Tradiției. Fără să-și dea seama, protestanții nu au respins Tradiția: pur și simplu au făcut schimb între Tradiția Ortodoxă și una nouă, făcută de oameni. În Biserica Ortodoxă oamenii caută o credință mai profundă.

Presbitera Rebekah Markewich,
Albany, New York, SUA

În acest an, în 14-17 august, la Mănăstirea Putna va avea loc „Serbarea de la Putna – 150. Continuitatea unui ideal”, care reprezintă punctul culminant al activităților dedicate aniversării a 150 de ani de la Prima Serbare a Românilor de Pretutindeni, care a avut loc în 15 august 1871, la Mănăstirea Putna.

În 1871 organizatorii au fost studenții și tinerii români, în frunte cu Mihai Eminescu, Ioan Slavici și Nicolae Teclu. Serbarea a fost prilejuită de împlinirea a patru secole de la sfințirea Mănăstirii Putna și a adunat mii de români din toate provinciile istorice românești.

La 150 de ani de la acest eveniment, într-o altă epocă, este nevoie să reafirmăm și să găsim modul potrivit de împlinire a idealului unității românilor, al regăsirii unității într-o lume și într-o istorie în renaștere.

La Mănăstirea Putna, un comitet de inițiativă alcătuit din reprezentanți ai asociațiilor tinerimii române, ai mediului cultural și spiritual românesc, a gândit conceptul serbării în termenii continuității unui ideal: unitatea în cuget și simțire a tuturor românilor, indiferent unde trăiesc, în România sau în alt colț de lume.

Pusă sub autoritatea culturală și spirituală a Academiei Române și a Bisericii, „Serbarea de la Putna – 150” își propune să fie un moment decisiv în scopul afirmării și consolidării unității românilor din țară și din afara granițelor și pentru întărirea legăturilor frățești, a comuniunii de iubire și a împreună-lucrării spre binele comun al poporului român.

Ortodoxia este firea omului

Doamne Iisuse Hristoase, cu inimile smerite și capetele la pământ, Te rugăm ca frumusețea și veșnicia aceasta ortodoxă să fie înțeleasă fără părtinire, desăvârșindu-se marea Ta biruință, că Tu ești „Calea, Adevărul și Viața”.

Arhimandrit Arsenie Papacioc

Cel mai firesc mod de viață

Cine cunoaște și trăiește Ortodoxia își dă seama că acest mod de viață este firescul omului, este viața așa cum i-a dat-o Dumnezeu dintru început, ca fiu și chip al Său, ca un stăpân înțelept peste toată zidirea, inclusiv peste sine însuși, ca un ascultător față de Părintele și Ziditorul tuturor, cu inimă blândă, milostivă, curajoasă, răbdătoare și iubitoare față de toți. De aceea creștinul ortodox trăiește frumos și în bucurie, în credință tare și în nădejde, considerând necazurile vieții de aici nevrednice de bucuriile din Împărăția cerurilor.

Prin Ortodoxie ne cunoaștem pe noi înșine: adevărata natură a omului se descoperă prin participarea la lumina lui Dumnezeu, la harul Său, care atinge inima omului atunci când acesta stă cu atenție, cu smerenie, cu responsabilitate înaintea Părintelui ceresc. Iar Sfintele Taine, rugăciunea și împlinirea poruncilor lui Hristos ne învață cum să ne așezăm înaintea Lui, cum să dobândim starea de prezență neîncetată înaintea lui Hristos și încrederea în purtarea Lui de grijă.

Ortodoxia ne arată cum să viețuim și în momentele dificile ale vieții. Dacă simțim că Dumnezeu a încuiat ușa milostivirii, este pentru că, deși Îl vrem pe El, nu vrem să ne dezlipim de cele pământești. Domnul ne cere să ne dezlipim inima de cele pământești și să o lipim de El și să-i slujim aproapei. Am căzut – ne cheamă să ne ridicăm și ne cheamă să Îl cunoaștem mai profund decât înainte de cădere. Astfel, prin pocăință și smerenie omul dobândește cunoașterea lui Dumnezeu.

Prin trăirea ortodoxă cunoaștem rostul vieții și avem încredere în lucrarea lui Dumnezeu în viața noastră. Când ne încredem în Dumnezeu, toate le putem face. Așa simțim că Dumnezeu ne poartă de grijă. Tot prin credință ne înțelegem lungimea vieții pământești: nimeni nu pleacă nici mai devreme,

nici mai târziu din viață, decât atunci când va rândui Preabunul Dumnezeu.

Prin viețuirea firească, ne pregătim de darul pe care Domnul îl dă ca rod omului care își trăiește viața cu El. Hristos Domnul ne cere să trăim prezența Lui ca să fim cu El în Împărăția pe care ne-a pregătit-o de la întemeierea lumii. Și pe care o cunoaștem încă de aici, pentru că Hristos este în noi și ne oferă pre-gustarea ei.

De ce iubim Ortodoxia

Iubim Ortodoxia pentru tinerețea și prospețimea vieții în ea. A vieții ortodox este permanent o provocare și o țintă niciodată atinsă în întregime. Hristos este neajuns și, totuși, prezent întreg în inimile celor care Îl doresc, Îl caută și ajung să-L iubească.

O iubim pentru că este corabia mântuirii, care ne conduce în brațele Părintelui ceresc din care am ieșit, prin învățături stabilite nu de oameni, ci prin descoperire de Sus, în Duhul Sfânt. În ea simțim că avem o inimă de mamă lângă Părintele ceresc, pe Fecioara Maria, o mamă dintre noi, oamenii, care suspină pentru îndreptarea și mântuirea fiecăruia. Ea ne mângâie inima îndurerată, ne așază înaintea lui Hristos, Fiul său și Dumnezeu, ne învață să iubim, răbdând și mulțumind pentru toate.

Iubim Biserica Ortodoxă pentru că în ea avem șansa autenticei apropieri de Dumnezeu și de oameni. Aici învățăm virtutea cea mai importantă care ne conduce la iubire: smerita cugetare. Adică nimeni să nu se socotească pe sine mai presus decât alții, ci mereu să spună în sine sa: nimeni nu păcătuiește cum am păcătuit eu. Exemplu de smerită cugetare desăvârșită este Domnul nostru Iisus Hristos, Care a luat asupra Sa păcatul nostru. Să iei asupra ta păcatul altuia este exemplul cel mai înalt de smerită cugetare.

Iubim Ortodoxia pentru că în ea se găsește bucuria mântuirii, ce se dobândește prin smerenia lui Hristos.

Să ne apropiem de Dumnezeu

Din nefericire, lumea nu vrea să înțeleagă că păcatul îl urâțește pe om. În Biserica Ortodoxă învățăm să iubim pe om și să urâm păcatul. Păcatul ne desparte de Dumnezeu și de viața cea adevărată, nu oamenii. Păcatul este un eșec existențial, un zid între noi și Dumnezeu, o țintă ratată, o ruptură în adâncul ființei noastre, este degradare și hrană a morții.

Ortodoxia ne conduce la libertatea cea adevărată, libertatea față de păcat, învățându-ne să ducem lupta cea bună pentru afirmarea demnității noastre de chip al lui Dumnezeu și cunună a întregii creații, a stăpânirii de sine și a slujirii iubitoare față de cei din jur. Cel ce s-a ridicat deasupra lumii prin nealipirea de ea, dar și prin responsabilitatea față de ea, este permanent vesel, fiind liber. Urcușul nostru spre Dumnezeu trebuie să fie liber și plin de speranță și curaj.

Ortodoxia este o chemare la împrietenirea cu Dumnezeu cel Preabun, căci a Lui rudenie suntem. Hristos ne cheamă cu generozitate ca să Se ofere pe Sine și toată Împărăția Sa. El nu ne cheamă la o adunare cu program, în care să ne laudăm unii pe alții cât de frumos I-am cântat, ci a venit să ne dea Trupul și Sângele Său, spre iertarea păcatelor, spre întărirea în lupta cu patimile și spre viața de veci. Hristos ne vindecă de cel mai mare dușman al bucuriei celei veșnice spre care năzuiește orice om: El ne vindecă de moarte, nu doar de frica de ea.

Ortodoxia cuprinde o frumusețe interioară de neprețuit și nu poate face nicio concesie în materie de credință și de trăire, cum nu-ți poți permite să ciobești un diamant unic în lume.

În Biserica Ortodoxă învățăm cum să ne apropiem de Dumnezeu: cât mai lin, mai liniștit, mai cucernic, păzindu-ne de reverii și de artificii emoționale.

Ortodoxia este Adevărul.

Ortodoxia este firea omului.